

Korte Mededelingen

OVERZOMERINGS GEVAL VAN DE KUIFDUIKER (Podiceps auritus).

Op 30 april 1965 nam ik in de waterleidingduinen tussen Katwijk en Wassenaar voor het eerst een Kuifduiker in prachtkleed waar. Hij hield zich op in een van de vele meertjes die daar zijn. Tegelijkertijd bevonden zich in een aangrenzend meertje twee Geoorde Futen, ook in prachtkleed, zodat een vergelijking van de twee soorten elke vergissing wel uitsloot.

Enige tijd later waren de Geoorde Futen verdwenen, maar de Kuifduiker bleef present en wisselde wel zo nu en dan van meertje maar bleef steeds in de allernaaste omgeving. 't Gebeurde wel eens dat we hem tevergeefs zochten, maar dat is, de uitgestrektheid van de meertjes in aanmerking genomen, geen wonder. In elk geval werd hij in de loop van de zomer door verschillende vogelaars van onze groep geregeld waargenomen, o.a. door Van Alphen, Van Berge Henegouwen e.a. Ondergetekende zag hem met J. Limburg voor het laatst op 19 juni in prachtkleed, terwijl Van Berge Henegouwen meldde dat de vogel in de tweede helft van juli nog aanwezig was.

In augustus kon niet worden waargenomen daar er elders gevogeld moest worden, maar 28 augustus, waren we weer present en ook de Kuifduiker was nog in de door hem uitverkoren meertjes aanwezig, maar nu in overgangskleed, d.w.z. met witte borst en kleine donkerbruine kuif.

Al is het natuurlijk niet te bewijzen dat het steeds dezelfde vogel is geweest, toch lijkt het me wel praktisch zeker dat we hier met een overzomering te doen hebben.

P. R. v. Sasse v. Ysselt.

WAS DE SIBERISCHE TALING (Anas formosa) TE AMSTERDAM EEN WILDE VOGEL?

De Commissie voor de Nederlandse Avifauna heeft de waarnemingen van de Siberische Taling in de Amsterdamse stadsgrachten in de winter van 1962/1963 aanvaard als waarnemingen in wilde staat van deze soort in Nederland (Limosa 38: 28), naar mijn mening volkomen ten onrechte.

Ik heb zelf ook enige malen een ♂ Siberische Taling in de Kostverlorenvaart en zijkanalen gezien, waarbij mijn argwaan behalve door de grote zeldzaamheid van de soort in wilde staat ook nog werd gevoed door een nogal opvallende afwijking in de houding der vleugelspitsen. De rechter vleugelspits werd namelijk bij al mijn waarnemingen iets te hoog gehouden, terwijl van de linkerspits helemaal niets te zien was. Hoewel iets dergelijks door ziekte of verwonding mogelijk bij uitzondering ook bij eenden in wilde staat kan worden waargenomen, behoorde het verschijnsel in dit geval wel bijzonder serieus genomen te worden, omdat het allicht een symptoom van ondergane gevangenschap kon zijn (gevolg van kortwieken bijvoorbeeld). Enige dia's, op 22 febr. 1963 op korte afstand met 40 cm telelens genomen, demonstrenen de afwijking ook nu nog.